

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1351/2021
10.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., које заступа пуномоћник Милан Миловановић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „НАИССУС“ из Ниша, чији је пуномоћник Братислав Тодоровић, адвокат из ..., због злостављања, одлучујући о ревизији тужилаца АА и ББ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3048/19 од 24.03.2021. године, у седници одржаној 10.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца АА и ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3048/19 од 24.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3048/19 од 24.03.2021. године, ставом првим изреке, укинута је првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је усвојен тужбени захтев тужилаца и утврђено да су претрпели злостављање на раду код туженог од стране одговорног лица директора ГГ и других запослених у периоду од 2008. године до 05.12.2011. године и у том делу тужба тужилаца је одбачена. Ставом другим изреке, потврђена је првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је усвојен тужбени захтев тужиље ВВ из ... и утврђено да је претрпела злостављање на раду код туженог од стране одговорног лица директора ГГ и других запослених у периоду од 06.12.2011. године, па све до 2013. године, као и у делу става другог изреке у односу на обавезу туженог да тужиљи ВВ на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 100.000,00 динара, на име накнаде за претрпљене душевне болове због повреде угледа и части, са законском затезном каматом од дана пресуђења, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог и другог изреке тако што је одбијен тужбени захтев тужилаца АА и ББ, којим су тражили да се утврди да су претрпели злостављање на раду код туженог од стране одговорног лица директора ГГ и других запослених у периоду од 06.12.2011. године, па све до 2013. године, као неоснован и одбијен је њихов тужбени захтев да се обавезе тужени да им на име накнаде нематеријалне штете исплати износе досуђене првостепеном пресудом, а тужиљи ВВ износ преко досуђеног износа од 100.000,00 динара до траженог износа од 350.000,00 динара, све са припадајућом законском затезном каматом на наведене износе почев од дана

пресуђења до коначне исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиљи ВВ из ... накнади трошкове парничног поступка у износу од 188.700,00 динара, а обавезани су тужиоци АА и ББ да туженом накнаде трошкове парничног поступка у износу од 260.650,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију су благовремено изјавили тужиоци АА и ББ због битне повреде правила поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Предмет тражене правне заштите је утврђење злостављања на раду тужилаца, уз захтев за исплату накнаде нематеријлане штете, а правноснажном одлуком одлучено је одбијањем тужбеног захтева. Тужиоци су тужбу, ради утврђења злостављања на раду и накнаде штете, поднели 24.05.2012.године.

Одредбом члана 29. став 1. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“ број 36/10), прописано је да запослени који сматра да је изложен злостављању од стране послодавца са својством физичког лица или одговорног лица у правном лицу може против послодавца да поднесе тужбу пред надлежним судом у року из члана 14. став 2. овог закона, док је одредбом члана 29. став 3. овог закона прописано да је спор, поред осталог, из става 1. овог члана, радни спор.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама из радних односа у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Утврђивање злостављања на раду је парница из радног односа, али таква парница не представља спор о заснивању, постојању и престанку радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, те је ревизија против одлуке о овом тужбеном захтеву недозвољена.

Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила о дозвољености ревизије. Из наведених разлога се у спору ради утврђења злостављања на раду, који представља радни спор, сходно примењују правила о дозвољености ревизије из члана 441. и члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У односу на одлуку о накнади штете, дакле о потраживању у новцу, вредност побијеног дела правоснажне пресуде по захтеву тужилаца износи 970.000,00 динара. Како је у наведеном делу реч о имовинско-правном спору, у коме вредност предмета спора побијеног дела правоснажне пресуде не прелази динарску противвредност

40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија ни у овом делу није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у изреци решења.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**